

Irma Tessensohn (43) leerde haar man tien jaar geleden kennen. Sinds drie jaar zet ze alles op alles om zwanger te worden.

Er waren voor Irma genoeg redenen om haar kinderwens voor zich uit te schuiven. Op het moment dat het bij haar eindelijk begon te kriebelen, zat ze plotseling zonder baan. «Ik wilde onze hypotheek kunnen blijven betalen voordat er een kind zou komen. Die wens stelden we daarom nog even uit. Maar als ik mijn man met neefjes en nichtjes zag dollen, zag ik telkens weer wat een leuke vader hij zou zijn. Ik wilde hem zó graag zien als de vader van ons kind.» Ze was veertig toen de Mirenaspiraal eruit ging. «Mijn omgeving was verbaasd. 'Je bent nu een beetje oud, had je dat niet eerder kunnen bedenken', werd er gezegd toen ik maar niet zwanger raakte. Zelf had ik me gerealiseerd dat het waarschijnlijk langer zou duren. Maar dat het helemaal niet zou lukken, daar ben ik gewoon niet van uitgegaan.»

Irma wilde alleen op de natuurlijke manier zwanger worden. Dat ze haar grenzen heeft verlegd, daar staat ze zelf van te kijken. «Vorig jaar eindigde een spontane zwangerschap in een vroegtijdige miskraam. Het voelt voor mij alsof ik aan een zwangerschap heb mogen ruiken, maar het niet af heb kunnen maken. Dat frustreert me enorm.»

De grens legt Irma bij drie IVF-pogingen. Momenteel ligt ze in de clinch met haar zorgverzekeringsmaatschappij om de behandelingen vergoed te krijgen. Ondanks eerdere toezeggingen wil de verzekering een tweede en derde poging niet betalen vanwege haar leeftijd. «Het is zo jammer dat ik een strijd moet voeren voor een kindje van onszelf. Kinderen krijgen is natuurlijk niet iets dat móet. Ik beschouw het als een verrijking, niet als zaligmakend. Maar mijn wens zit diep. Ik wil het gewoon zo graag.»

Hanneke van Wilgenburg (42) besloot twee jaar geleden definitief om haar kinderwens op te geven. Het bleek de moeilijkste beslissing van haar leven.

«Een kind vond ik een voorwaarde voor geluk. Ik stelde mijn kinderwens zelfs boven mijn relatie, die ik verbrak omdat mijn vriend er nog niet aan toe was.» De relatiebreuk bleek tijdelijk te zijn, maar een zwangerschap bleef uit. «Ik wilde het liefst zo ver en zo lang mogelijk van de medische molen vandaan blijven. Temperaturen, verplicht vrijen, de eisprong kunstmatig opwekken – tot zover waren onze pogingen om zwanger te worden vrij onschuldig.»

Vier jaar later en nog geen stap verder begon de klok harder te tikken. Hanneke droomde van een groot gezin. Tot haar 36ste stonden de vruchtbaarheidsbehandelingen in het teken van hormoonkuren en IUI. De volgende stap was IVF, maar zo ver is het niet gekomen: «Ik wilde niet op een rijdende trein doordenderen, waarbij artsen het behandeltraject voor mij uitstippelden. Op die manier leefde ik niet voluit. Van de aanschaf van een auto tot het veranderen van baan, bij alles wat je doet, houd je rekening met een kind en klamp je je vast aan hoop. Ik werd echt gek van het getwijfel. Het is een van mijn allermoeilijkste beslissingen geweest om die laatste strohalm los te laten.» Tot haar veertigste liet Hanneke de mogelijkheid open om via de natuurlijke weg zwanger te worden, sindsdien slikt ze de pil weer. «Na tien jaar bezig te zijn geweest met zwanger raken, heb ik moeten accepteren dat niet alles maakbaar is. Geen moeder worden betekent ook nooit oma worden, en zo blijft ongewenste kinderloosheid eigenlijk een levenslang onzichtbaar verdriet. Af en toe wordt het verdriet nog weleens getriggerd als ik met andere tegenslagen te maken heb. Maar toch, nu ik mijn wens definitief heb losgelaten, heb ik weer de rust en energie om te genieten van wat er wél is, en kan ik eindelijk zeggen dat een gelukkig leven zonder kinderen mogelijk is.»

Nancy van der Veen (36) raakte na een driejarig intensief traject van vruchtbaarheidsbehandelingen zwanger. Vorig jaar beviel ze van dochter Katinka.

«De drang om moeder te worden is er altijd geweest. Mijn kinderwens was groot en de angst om geen kinderen te kunnen krijgen werd naarmate de tijd verstreek steeds groter.» Zonder voorbehoud stapte ze met haar man in de medische molen. «Drie jaar lang ben ik alleen maar bezig geweest met zwanger worden. Het krijgen van een kind is zo'n elementair gevoel. Voor mij betekent het verder gaan in *the circle of life*, een nieuwe levensfase die aanbreekt.» Medische onderzoeken en IUI-pogingen leidden tot niets. De volgende stap was IVF. «Het zware aan IVF is dat je wéét dat het de laatste kans is om zwanger te worden, waarna je misschien een toekomst zonder kinderen tegemoet gaat.» Een toekomstbeeld waar Nancy niet bij stil wilde staan, daarom oriënteerde ze zich in de tussentijd in de wereld van adoptie.

Toen bleek ze na een derde embryoterugplaatsing zwanger te zijn. «Tijdens de zwangerschap leefde ik van mijlpaal naar mijlpaal: de eerste echo, de nekplooiemeting, de 20-weeken echo, de grens van levensvatbaarheid. Dat gevoel hield aan tot en met de geboorte, pas toen had ik eindelijk zekerheid.» Wat als het niet zou zijn gelukt? Nancy: «Je raakt tijdens zo'n traject alleen nog maar gefocust op zwanger worden. Laat het toch los, zeggen anderen. Maar omgekeerd zeg je toch ook niet tegen een moeder dat ze maar afstand moet doen van haar kind? Een kind is het meest dierbare wat je kunt hebben, ook als het er nog niet is. Ik voelde me een moeder zonder kind.» Of ze ooit besluit om nog een keer de stap te nemen tot IVF is op dit moment nog de vraag. «Daar zijn mijn man en ik nog niet uit. We kunnen nog een poging wagen, maar dat doe ik er niet zomaar eventjes bij. Ik wil mezelf niet nog een keer verliezen.»